

Musik ved Siden af. Smidlertid synes det, som om disse smaa Lettefser, som han til enkelte Tider har havt, ere blevne noterede og tagne til Indtægt, thi strax efter at han var kommen hjem, mødte Lægen efter Oberst Schjønning's Anmodning, for at han skulde tage ham under Undersøgelse. Det var vistnok i det Hele taget en lige saa stor Overraskelse for Lægen som for Manden selv; Lægen erklærede ogsaa, at han feilede ikke nogen Ting. Før den Tid havde der heller ikke været nogen Tale derom, det var først, da denne Chef tiltraadte, at der efter Andragerens Mening var Tale om, at hans Selbredstillstand ikke var saa stærk og god, som det i det Hele taget var ønskeligt. Efter hans Sigende indberettede Lægen til Chefen, at han ikke fandt, at der var Noget i veien med ham, saa at der ikke var nogen Grund til at gjøre nogen Indstilling om ham. Saa gik der omtrent 3 Maanedes, men hvad der nu var foregaaet eller ikke, saa møder Lægen hos ham en Dag igjen med den Udtalelse, at „nu var det galt igjen, Obersten vilde absolut have ham kasseret“. Manden blev naturligvis en hel Del overrasket ved denne Udtalelse, hvad der ikke var saa mærkeligt, og han sagde til Lægen, at han ikke fandt nogen Grund dertil, der var ikke foregaaet nogen Forandring siden sidst. Lægen ryftede paa Hovedet og sagde, at han fandt heller ikke nogen. Smidlertid fandt Lægen det omtalte Saar paa Benet og sagde, at han var nødt til at gjøre Indberetning derom. Det var nu ganske vist et Saar, han havde baaret paa i mange Aar, og hidtil havde det ikke været til nogen videre stor Gene for ham, men nu pludselig blev der gjort Indberetning derom, og derefter blev han kaldet til Obersten, som sagde, at han var nødt til at stille ham for en Kassationskommission. Manden blev høilig overrasket og bad Obersten meget om at lade det være og ikke saaledes paa engang at faste ham ud af den Stilling, hvori han havde staaet i saa mange Aar, og som han mente i alle Maader at kunne udfylde endnu, og paa hans meget indtrængende Anmodning erklærede Obersten, at han saa vilde nydes med at gjøre Indberetning derom til Brigaden. Det gik saa ganske roligt hen, og han antog, at Sagen var død hen, og at der ikke var Mere i veien, men omtrent midt i Marts Maaned blev han syg, en Sygdom, som han selv antog opstaaet af Forkjølelse, og som han fandt en temmelig nærliggende Grund til deri, at de ofte havde maattet staa hele Timer i Kød og blæse udenfor Brigadefestens Kvarter, i hvad Veir det saa var. Smidlertid, han fik Hævelse i Benene. Under denne Sygdom kom Lægen til ham, men uden at undergive ham nogen egentlig Kur, og uden denne hans lidende Tilstand blev der samtidigt talt stærkt om hans Afstedigelse næsten som en fuldbragt Kjendsgjerning. At det i høi Grad maatte angribe ham, er en Selv-

følge. Han blev derefter fremstillet for Kassationskommissionen, kasseret og affædiget. Man trostede ham nok med, at han foruden sin Pension skulde faae Invalidunderstøttelse. Det synes jo ogsaa af Alfterne at fremgaa, at man har gjort sig al mulig Umage i den Henseende, men at det er strandet paa den høitærede Finantsministers Modstand. Udvalget finder, efter hvad der saaledes ligger for, at det er noget mærkeligt, at en Mand midt i sin Sygdom uden, efter hvad han anfører, at have været underkastet nogen egentlig Kur og det under en saa farlig Sygdom som Nervesygdom, bliver stillet for en Kassationskommission. Dette gjør, at man har ønsket denne Sag nærmere undersøgt og derfor henviser Andragendet til Ministeren. Manden har senere indgivet et Andragende om Invalidforsørgelse og søger ganske vist deri noget stærkt at gjøre gjældende den Sygdom, hvoraf han har lidt og den Stade i Benet, han har paadraget sig. Det synes nu klart, at naar han virkelig har lidt i saa høi Grad af denne Sygdom og Benstade og der derfor kan have været god Grund til hans Afstedigelse, maa Billighed tale for at give ham Invalidunderstøttelse. Det har han imidlertid ikke faaet, og der synes derfor at være god Grund til at faae hele dette Forhold med hans Afstedigelse nærmere oplyst. — Saavidt jeg veed, har jeg nu gennemgaaet alle de Andragender, hvorom der er gjort Indstilling paa nogle enkelte nær, med Hensyn til hvilke jeg skal afvente de ærede Forlagsstilleres Udtalelser.

Finantsministeren (Estrup): Jeg ønsker at udtale mig umiddelbart efter den ærede Ordfører, medens jeg kan antage, at hans Udtalelser endnu ere i frisk Minde hos Thingets ærede Medlemmer. Jeg skal begynde med Indstillingen Nr. 18, hvor et Andragende fra en formentlig Invalid er henvist til Finantsministeren. Jeg skal i den Anledning rette det Spørgsmaal til den ærede Ordfører, om det skulde være en Forglemmelse, at Udvalget ikke har oplyst, om denne Sag har været hos Finantsministeren. Mig bevidst har den ikke været der, og i saa Tilfælde er Henvisningen til Finantsministeren ganske stridende mod Sædvane; jeg vil ialtfald, dersom den bliver voteret, ikke kunne tage noget Hensyn til en saadan Henvisning, naar Sagen ikke først har været hos mig. Det er oplyst, at Manden gjentagende har andraget hos Invalidbestyrelsen; men det er ingenlunde det Samme som Finantsministeren, thi Invalidbestyrelsen afgjør selvstændig Sagerne, og der appelleres derfor til Finantsministeren. Min Forundring over Henvisningen er saameget større, som der netop i forrige Samling var et ganske lignende Spørgsmaal, som Thinget afgjorde derhen, at Henvisningen blev tagen tilbage. Altsaa, indtil det ærede Udvalg ser sig istand til at oplyse, at denne